

[Steen.]

andre, som det kan. Men at ogsaa Venstre er gaaet ind paa den Linie, maa jeg erkende, at det staar jeg noget uforstaaende, over for. Her havde der været ualmindelig god Anledning til at foretage en økonomisk Tilpasning. Det er nemlig det, der efter den højtærede Justitsministers nu foreliggende Lovforslag foregaar. Som af den ærede Ordfører fremhævet har vi op mod 400 Biografteatre, og for de tre Hundredes Vedkommende, som har den mindste Indtægt, betyder Gennemførelsen af dette Lovforslag nogle Hundrede Kroners Lettelse af den nuværende Afgift, uden at nogen Art ny Afgift træder i Stedet for. Samtidig tilvejebringes Midler til at løse de undervisningsmæssige og kulturelle Opgaver, der staar i Forbindelse med Spørgsmaalet, og de Penge tilvejebringes ved Afgifter, der begynder efter 12 000 Kr.s ubeskaaret Fortjeneste, saaledes forstaaet, at ved Udregningen af dem er alt trukket fra: den i Virksomheden anbragte Kapital o. s. v., passende Afskrivning og Forrentning af, hvad der er udgivet til Modernisering o. s. v., saa at alt, hvad der ligger neden under 12 000 Kr., faar en økonomisk Fordel. Men det er ikke nok for Venstre. Nej, det har set sin Opgave i at modsætte sig dette, bekæmpe dette, og det kan ikke være, fordi det har noget imod, at denne Lettelse gennemføres, for den Gennemgang, vi har haft Lejlighed til af samtlige Biografteatres Økonomi, viser, at en saadan Lettelse er særdeles velbegrundet for et meget betydeligt Antal af de Teatre, vi har. Nej, der bliver tilbage at sørge for, at den § 27 endelig ikke gennemføres, at man ikke tager den her foreslaaede Afgift af de meget store Fortjenester, hvorom her er Tale.

Dernæst vil jeg gerne henvendt til den ærede konservative Ordfører (Westermann) sige, at ogsaa jeg beklager oprigtigt, at ikke de Konservative og Regeringspartierne kom til Forstaaelse om denne Sag, hvad der for de Konservatives Vedkommende i Modsetning til Venstrepartiet under hele Sagens Behandling var et rimeligt Grundlag for. Men jeg maa bestemt benægte, at det ærede Parti i Forhandlingen med os har mødt Afvisning. Det ærede Medlem vil dog ikke nægte, at den nuværende Affattelse af § 5 er Udtryk for et Ønske, der fremkom fra konservativ Side — ja, det er den Paragraf om Husleje —, et Ønske, der var rimeligt og velbegrundet, og som straks blev imødekommet. Bestemmelsen om, at Ansøgninger skal forelægges Filmsraadet til Udtalelse, forinden Justits-

ministeren træffer sin Afgørelse, er en Imødekommenhed over for Ønsker fremsat af det ærede Parti. Og hvad angaar Overgangsbestemmelserne, da er Stillingen, som den foreligger i Dag, denne, at vi fuldkommen har imødekommet alt, hvad der fra konservativ Side i saa Henseende er fremsat Ønske om. Jeg mener selv, at de oprindelig foreslaaede Overgangsbestemmelser var urimelige. De nuværende er fuldt forsvarlige, tagende Hensyn til alle Forhold, som det er rimeligt at tage Hensyn til. Endelig vil det ærede Medlem da vel heller ikke bestride, at den Ændring, der foregaar i selve Skalaen i § 27, er en Imødekommenhed over for de Synspunkter, det ærede Medlem har fremsat.

Nej, Vanskelighederne ligger efter min Bedømmelse for det ærede Partis Vedkommende paa et helt andet Punkt, et Punkt, som det ærede Medlem ogsaa her udførligt beskæftigede sig med, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, under hvilken Form Støtte til den danske Filmsproduktion bør gives. Der kan siges meget baade for og imod den Form, der er valgt. Nu var det engang den Form, man havde valgt, og sammenligner man den med det, det ærede Medlem og hans Parti har stillet Forslag om og fremsat Ønske om, da maa jeg langt foretrække den Form, der her stadig opretholdes. (*Boeck-Hansen: Hvorfor?*) Ja, det kommer nu, det kommer alt sammen i den rigtige Rækkefølge. For det første føler jeg mig slet ikke i Tvivl om, at hvis vi havde tilladt os at foreslaa det, de Konservative nu foreslaar, at hvis man ønskede Støtte til en dansk Film, maatte man virkelig komme til den højtærede Justitsminister, til hans Filmsraad, og fortælle, hvad det var, man vilde lave, og hvordan man vilde lave det, ja, saa havde der været en Angrebsflade, som jeg ikke vilde have været glad ved.

Det ærede Parti vilde naturligvis have sagt: Ja, nu gaar det godt! Hvilke Films der skal støttes, det skal nu ogsaa Ministeren bestemme, nu er det ham og hans Filmsraad, der bestemmer alt det, og det skal foregaa under Paaskud af, at det er Kvaliteten, der bedømmer, men vi spørger — jeg kan næsten forestille mig Højtideligheden —: Hvor langt er der fra Kvalitetsbedømmelse til Tendensbedømmelse? Og saa havde man angrebet os for, at vi vilde have Filmene saadan, som de passede os, dem, der tjente vore Formaal, vor politiske og kulturelle Indstilling, dem vilde vi anerkende, og alt det, de ærede Partier gerne vilde se, vilde vi naturligvis afvise. Det var en Kritik, som